

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A feláldozható izmok**

1. A feláldozható izmok

Téli Ágnes

Alinda lába görcsbe rándult a hideg acélpedálokon. A dupla terhelés, amit a nagymamája tehermentesítéséért vállalt, gyorsabban emésztette fel a tartalékait, mint ahogy a kolónia kimért adagjai pótolni tudták volna. A wattmérő mutatója baljósan ingadozott a zöld és a sárga sáv határán. Mi lesz vele, ha a teste végleg feladja a szolgálatot? A hálózat nem ismerte a kegyelmet; a tartós teljesítménycsökkenés selejtezést és áthelyezést jelentett.

„Alinda... hagyd...” – suttogta a nagymama, de a hangja elhalt a dinamók fülsiketítő zúgásában. Az öregasszony reszkető ujjai tehetetlenül markolták a fülke korlátját. Tudta, hogy az unokája az épségét kockáztatja érte, miközben az ő elhasznált teste már csak teher volt a gépezet számára.

János a szomszédos pult mögül figyelte a lány szaggatott légzését. A fiú mellkasát szorongató félelem hidegebb volt, mint a szektor szellőzőiből áradó ózondús levegő. Egyetlen kihagyott ütem, és Alinda összeomlik. János kezében megfeszültek az inak: ha szándékosan túlterhelné a saját tengelyét, áttételezhetne némi energiát, de ezzel mindkettőjüket kiszolgáltatná az algoritmusok szigorának.

Őrszem-3 hideg optikája lassan fordult vissza a tizennégyes fülke felé. A gép még nem érzékelte a szándékos átcsoportosítást, csupán a biometria adatok kritikus kilengését rögzítette. A kolónia hűvös logikája szerint az emberi hús csak annyit ér meg, amennyi wattot átad a rendszernek. Alinda jövője azon a vékony, izzó dróton egyensúlyozott, amely a megadás és a végső pusztulás között feszült.